

"Ακου κι' άλλο τραγικό
και πολύ συμβολικό.

Κάποιος αϊτός εδράβαινε, κάποιος αϊτός διαβαίνε,
'κρατούσε και 'στά νόχη του Ρωμαϊκού κεφάλι,
βολές βολές τό σάιμαγα, βολές βολές τού κρένει:
τόν νοῦ σου τί τόν έκανε; μακλό δέν σουχουν βάλει;

Κι' εἶπε τό κλοῦδο κούκαλο γιά τό μακλό του τέτοια:
μού τ'εφαγαν τά κόμμακτα, τό 'π'ηραν τά ουσερέττα.
Φάγε και σὺ τό Κεντρικό κι' εἶ, τι κοινὸ σου τύχη
ἀργιὰ νὰ κάνης τό φτερό και σπιθαμὴ τό νύχι.

"Ακου κι' άλλο γενικό
και πολύ δημοτικό.

Φαίνεται 'στους κάμπου καταχνά πολλή,
νῆαι κλέφτες τάχα κ'ὼν ἀρματολοί;
Κλέφτες είναι μόνο, κλέφτες τού σύρου,
κλέφτες, ποῦ σὲ γδύνουν 'στὴν ὕδην Ἐροῦ.

Κλέφτες, ποῦ σου κλέβουν και λεπτὰ και λόγια,
κλέφτες, ποῦ 'γινῆκαν πρῶτ' ἀρχοντολόγια,
κλέφτες, ποῦ με τρόπο 'πλάσανε μαγιά
και βυζαίνουν τώρα τῆ φτωχολογία.

Φωσ.— "Ακου, βρε Περικλέτο,
κι' ἕνα λεζὶ και σκίτο.

Πολλὴ μυυρίλα 'πλάωσε, μῶρη σὴν καλζακούδα,
και 'στό σκαμνὶ 'καθίσανε τὸν Ναυτιλὸν τὸν Γούδα.
Καὶ λέν και γράφουνε γι' αὐτὸν πεζοὶ και τραβαδούροι
πῶς ἔπαθε γιὰ μάθημα μὴ τέτοια δυστυχία,
γιατὶ κι' αὐτός 'τραγουδῆσε 'στὴ δικη τοῦ Σαχτούρη
τῶν ἀστακῶν τὸ ψάρεμμα, τὴν ἀστακομαχία.

Τέτοια και λέν και γράφουνε γι' αὐτὴν τὴν καταδική
και 'στ' ἄριμενα τῶν καρακιῶν μαλλοτραβιέεται Νίκη.
Κι' ἂν εἶναι τοῦτ' ἀληθινά,
ζήτω τοῦ Στόλου μας ξανά,
κι' ἂν εἶναι πάλι ψέμματα
τοῦ μένου τὰ ψάρεμματα.

'Η Δόξα κατὰ Σολωμὸ με στέφανο μονάχη
ἐπερπατοῦσε 'στῶν Φαρῶν τῆ μαυρισμένη ράχη,
μὰ τῶρ 'πάνω 'στῶν ψαριῶν τὰ λέπια περπατεῖ
και γιὰ φοβέρας σύμβολο τὴν Νέμεισι κρατεῖ.

Περ.—'Ο Τάρος ὁ Πανάγιος, δόξα μας και τιμὴ μας,
ζητεῖ τὴν συνδρομὴ μας.
'Ἐκεῖ παππάδες ἤρωες και ῥεστα τιμημένα
σηκνόνται και πολεμοῦν κοράκια λιμασμένα,
και μέσ' ἀπὸ τοῦ Γολγοθαε τού μάρτυρα ἐκείνου
φθάνει φωνὴ και 'στους Ρωμαίους τοὺς Φραγκολεβαντινούς.

'Ο Τάρος ὁ Πανάγιος, δόξα μας και τιμὴ μας,
ζητεῖ τὴ συνδρομὴ μας,
και κάθε μίξης τῶν χορῶν και τῆς ὑλαγγυλάγγης
φωναίει σ' ὅποιος τοῦ ζητοῦν: ἐγώμαι τῆς ἀνάγκης,
ἔχω και γυροῦς 'στὰ γράμματα και κόρακι νὰ παντρέψω
και κρέπει πάλι σὲ χοροῦς νὰ πάω νὰ χορέψω.

'Εγώμαι πρῶτος φουκαρῆς,
ἀλλὰ και νῆμαι ταλλαρῆς,
δέν δίνω γιὰ τὴν Ἐκκλησιὰ, δέν δίνω γιὰ τό ράσο ο,
τὰ δίνω 'στὸν Καρνάβαλο, ποῦ θὰ καλοπεράσο.

Φωσ.— 'Ἄλλ' ἔμωσ 'στό χορὸ, βρε πατριότη,
'λησμόνησα τὴν Στά, χορεύτρα πρώτη,
παρέλειψα τὴν Πι τό περιστέρι,
παρέλιψα τὴν Κάτο τὴν ντιλικάτη,
αὐθῶς και τὴν Κατοσάρη τοῦ σπετσιάρη,
ποῦ 'έτος πρωτοβγήκε 'στό Παλάτι
μὲ φῶρεμα τοῦ μπαῆλου θαλασσί,
κι' ὄρεβουάρ, μὴν σὲρ Περικλεσί.

Περ.— Γιὰ τούτη τὴν παρελευψί, μουρμούρη,
πράξαβε δρό φάπαι μες 'στὴ μούρη.

**Και καμπόσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Δίτομος Ἱστορία περὶ τῶν Ἀθηνῶν
ἐπὶ Τουρκοκρατίας,
κειμήλιον μεγάλον δι' ἔλιον το κοινὸν
μὲ κάλλος εὐλωπτίας,
περικαλλὲς τῶνόν και κλασσικὸν βιβλίον,
πολύμοχθον μελέτην κι' ἐμβριθειαν ἐγκλειστον,
ὕπὸ Θεμιστοκλέους γραφέν Φιλιδελφείας,
ἔργον πολλῆς ἀξίας, τιμὴ τοῦ συγγραφέως.

'Όσαις θέλετε τὴν Ἄρπαν τοῦ Δαυιδ νὰ διδαχθῆτε
κι' ἐπ' ἄλιγον εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Σαουλ ἂν ἀνυψωθῆτε,
σπεύσετε 'στῆς Ἰωάννου, τῆς σπουδαίας ἀρπιστριάς,
ὅπου δεχεται κατ' οἶκον γιὰ τὴν Ἄρπα μαθητριάς.
'Στῆς Λουκίας Ἰωάννου καθημὸ λοιπὸν ἄς τρέξη,
δρόμος Πανεπιστημίου κι' ἀριθμὸς εἰκοσιῆς.

'Ωρολογῆς περίφημος και χρυσοχόος πρῶτης,
'Αντώνης ὁ Μελισσηνός, τῆς τέχνης θιασώτης.
'Ἐκεῖ πολυδοταὶ θαυμαστὰ κι' ἀλάνθαστα ῥολόγια,
οὐ μὴν κι' ἐπισκευάζονται τελείως δίχως λόγια.
Πρὸς δὲ κατασκευάζεται κάθε λογῆς στολιὰ,
κι' εἰς φωνογράφου κύνινδρα πολεῖ παντοδαπὰ,
πλὴν κάνει και διάφορα τῆς Ἐκκλησίας εἶδη,
εἰκῶνες, δισκοπότερα, κανδύλια και λοιπά.
'Οδὸς Αἰόλου κι' ἐκατὸν τριανταπέντε στάσου,
κι' ὁ ῥολογῆς Μελισσηνός εὐρίσκειται ἔμπροσά σου.

'Στὴν Ἱστορίαν τῶν Κρητῶν μεγάλη συμβολὴ
τοῦ Βυβλιάρχου τοῦ Κρητῆ, σημαίνουσα πολὺ.